

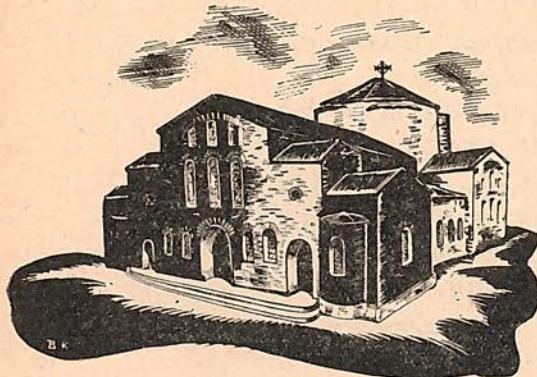


Свещено минало

Мракъ припадаше надъ шумния градъ. Нощта обгръщаше въ своите успокоителни обятия земята и зовъше изнурените хора къмъ отмора въ освежителенъ сънъ. Мрачни, натежали облаци се плъзгаха въ висините. На югозападъ едва-едва се очертаваха тъмните висини на гордата Витоша, застанала като въренъ стражъ край вънценосния градъ.

Златните куполи на храма „Александър Невски“, милувани отъ свѣтлината на електрическите лампи, хвърляха въ тъмнината своите свѣтли отблъсъци.

А малко на западъ, всредъ



таинствено и свещено мълчание, се издига подновениятъ стариненъ храмъ Св. София — храмътъ, който носи върху своите червени зидове следи отъ дълги вѣкове. Издигнатъ въ сърдцето на Балканския полуостровъ въ онова далечно минало, когато християнството като нова и истинна религия е овладѣло народите, този храмъ все още стои като нѣмъ свещенъ свидетель на християнското величие. Вѣкове дълги сѫ минали, народи сѫ потъвали въ забрава, разрушения страхотни сѫ раздрусвали земята, но този храмъ и днесъ още стои — разрушаванъ и все възстановяванъ — и носи въ своите свещени обятия спомените отъ славни времена. И ако биха могли да говорятъ тѣзи зидове, тѣ биха ни разказали цѣлата история на нашия народъ. Биха ни казали за страхотните дни на сардикийци, когато войнствените дружини на Крума съ победни борби сѫ градили основите на едно ново царство. Тия зидове биха ни разказали